

b) v činnosti provozní.

Odměna za činnost orgánu societerní není srážkovou položkou krom hotových výloh a presenčních známek vyplácených ve výši určené stanovami, jež kladou se na roveň hotovým výlohám.

Odměna za činnost vyvíjenou při vlastním provozování podniku jest odpočítatelnou položkou za podmínky, že tito orgánové podle ustanovení stanov za svou činnost jako jednatelé nejsou honorováni, a jsou platy tyto odčítatelné i nad mez 30% zisku.

Schází-li uvedené ustanovení, jsou odměny jednatelů — společníků — za jich provozní činnost odčítatelné jen za podmínek § 79 h.

Příklad: Společnost vykáže výtěžek 100.000 Kč, společník-jednatel za svou činnost jako ředitel závodu bere roční plat 80.000 Kč.

a) Smlouva společenská obsahuje toto ustanovení: »Jednatelé nemají nároku na plat z důvodu svého jednatelství, krom náhrady svých cestovních a jiných hotových výloh, jichž výši ustanoví valná hromada. Správu závodu povede A. (současně společník a jednatel) jako ředitel závodu, jehož služební požitky jako takové určeny budou zvláštní smlouvou.« Plný plat 80.000 Kč činí provozovací výdaj dani nepodléhající.

b) Obsahuje-li smlouva společenská pouze ustanovení, že správu závodu povede A. jako ředitel, jehož plat ustanoven bude valnou hromadou nebo smlouvou, a další ustanovení, že totiž jako jednatel na plat nároku nemá, ve smlouvě chybí, připočte se k ryzímu výtěžku 100.000 Kč plat 80.000 Kč, činí tedy zisk 180.000 Kč, odpočítati lze 30%, tedy 54.000 Kč a zbývajících 26.000 Kč připočte se k zisku 100.000 Kč.

Nejsem toho názoru, že uvedený výnos má plné odůvodnění v zákonu. Jsem přesvědčen, že výklad § 79 h ve smyslu uvedeného výnosu by opět neobstál před n. s. s. a tento jistě rozhodl by proti výnosu a podotkl by, jak učinil již při různých svých nálezech, že z interních nepublikovaných výnosů min. nemůže strana svého práva vyvozovati.

Přirozeně, že plat jednatelů — nespolečníků — nespadá pod ustanovení § 79 h a činí srážkovou položku vždy.

X. Odměna společníka — zřízence tvoří srážkovou položku, tento není societerním orgánem, jimž jsou podle § 34 z. o sp. s r. o. jednatelé, dozorčí rada a valná hromada, a to i v tom případě, není-li listinného osvědčení o výši platu.

Stačí jeho právní nárok na odměnu podle § 1152 ob. z. a skutečnost, že mu plat byl vyplácen.

Odměna tato jest srážkovou položkou i v tom případě, pakli zřízence se stal dodatečně společníkem. (Nálezy z 9. prosince 1925 č. 23382 B 2865 f a z 25. ledna 1924 č. 890 B 1680 f.)

XI. Různé.

Dani z příjmu společníka podléhá částka, která skutečně ze zisku do majetku jeho přejde, tedy bilanční zisk, ne zisk zjištěný revisním odborem min. fin., což má význam pouze pro předpis daně výdělkové. (Nález ze dne 27. března 1924 č. 5099 B 1816 f.)

Ustanovení jednatele s gáží (5% zisku) nepodléhá poplatku jako zmocňovací nebo služební smlouva (tar. pol. 117/27 — 86/46 —

III. šk.), jelikož jednatel není mandatářem společnosti ustanoveným k obstarávání cizích záležitostí, nýbrž obstarává záležitosti vlastní jako representant společnosti. (Nález z 1. prosince 1924 č. 20118/23 B 2210 f.)

Opačně rozhodl nález ze 17. září 1923 B 1445 f, kdy odměna byla stanovena bez ohledu k zisku, tedy byla-li i ztráta.

K zápisu výmazu likvidační firmy společnosti s r. o. není potřebí svolení berní správy podle § 8 zák. 134/20, jelikož svolení takového jest zapotřebí pouze k dobrovolnému zrušení společnosti, neb přeměně její. (Nález ze dne 3. listopadu 1928 č. 735/28.)

Rozhodnutí Nejvyššího soudu.

Usnesla-li se valná hromada společenstva platně na likvidaci a zrušení společenstva a zvolila za tím účelem likvidatory, nemůže nová pozdější valná hromada zrušovací usnesení dřívější valné hromady zrušiti a obnoviti dřívější stav, neboť obor působnosti jest předpisy §§ 36 č. 3 a 40 zák. č. 70/1873 ř. z., jež jsou donucovacího rázu, omezen jen na **likvidační činnost**.

Výmaz firmy společenstvenní lze provésti v takovém případě ihned, jakmile je prokázáno uspokojení věřitelů, není potřebí vyčkávati lhůty § 81 cit. zák.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 24. ledna 1929 čj. R I 725/28. Krajský soud v Mladé Boleslavi Firm 1058/28.)

Družstvo X ve V. usneslo se na valné hromadě na zrušení a likvidaci, zvolila valná hromada likvidatory a v obchodním rejstříku byla zapsána likvidace firmy.

Nová mimořádná valná hromada usnesla se na zrušení dříve usnesené likvidace.

Nato Družstvo podalo žádost k rejstříkovému soudu za výmaz firmy likvidaci, kterou první soud zamítl.

Soud rekursní vyhověl stížnosti společenstva, napadené usnesení zrušil a uložil rejstříkovému soudu, aby nehladě k zamítavým důvodům napadeného usnesení o žádosti za výmaz znovu rozhodl.

Odůvodnění: Dle protokolu o valné schůzi ze dne 8. září 1926 usnesla se stěžovatelka na této valné hromadě na likvidaci v důsledku sloučení se společenstvem sesterským v Praze. Usnesením rejstříkového soudu ze dne 15. dubna 1927 zápis likvidace společenstva a firmy likvidační byl povolen. Dalšímu návrhu družstva o výmaz z rejstříku společenstvenního po provedené likvidaci rejstříkový soud nevyhověl napadeným usnesením z důvodů, jež nelze pokládati opodstatněnými. Jak stížnost vším právem dovozuje, uplynutí lhůty v § 81 zák. z 9. dubna 1873 č. 70 ř. z., stanovené zde, nepřichází v úvahu, ježto dle konečné likvidační bilance pasiva družstva vyvažují aktiva a lze tedy (viz rozh. nejv. s. č. 2753 sb. Vážný) k výmazu přistoupiti ihned, jakmile jest prokázáno uspokojení věřitelů, což v daném případě tím spíše možno, ježto společenstvo X v Praze převzalo všechna aktiva a pasiva stěžovatelčina.

Co se týče druhého zamítavého důvodu, že členové rekurentky podali protest proti výmazu firmy a že nová valná hromada mimořádná má rozhodnouti o zrušení usnesení řádné valné hromady na zrušení a likvidaci společenstva, nemohla by nová valná hromada takové usnesení učiniti, když řádná valná schůze řádně byla svolána a správně jednomyslně se na likvidaci usnesla.

Proti rozhodnutí tomu podaly dovolací stížnost jednak představenstvo a jednak dozorčí rada. Nejvyšší soud dovolací stížnost představenstva odmítl a dovolací stížnosti dozorčí rady nevyhověl.

Odůvodnění: 1. Představenstvo jako takové není k podání dovolací stížnosti oprávněno, poněvadž vstupem společenstva do likvidace přestalo existovati a na jeho místo nastoupili likvidatoři (§§ 41, 44, 71 zákona z 9. dubna 1873 č. 70 ř. z., § 36 stanov). K nové volbě představenstva na mimořádné valné hromadě ze dne 23. června 1928 nelze přihlížeti, jak vyplyne z toho, co bude dále uvedeno.

Bylo proto odmítnouti dovolací stížnost, pokud byla podána »představenstvem«.

2. Družstvo ve V. usneslo se na valné hromadě dne 8. září 1926 na likvidaci.

Rejstříkový soud na základě tohoto usnesení valné hromady povolil k odpovědi ze dne 6. listopadu 1926 usnesením ze dne 15. dubna 1927 č. Firm 843/27 zápis zrušení a likvidace družstva do společenstevního rejstříku, pak zápis likvidatorů a vyznačil firmu jako firmu likvidační.

Zákonné následky likvidačního vlastně zrušovacího usnesení společenstva nemohla odčiniti pozdější valná hromada z 23. června 1928, jejíž obor působnosti již zrušovacím usnesením předcházející valné hromady a zákonnými předpisy (§§ 36 č. 3 a 40 družst. zák.), jež jsou rázu donucovacího, byl obmezen jen na likvidační činnost (srov. také § 50 uved. zák.). Pokud se tedy pozdější valná hromada zabývala jinými úkony, zejména zrušením zrušovacího usnesení předcházející valné hromady, překročila obor své působnosti a porušila zákonné předpisy, jichž určitý doslov nepřipouští výjimky (srov. rozhod. č. 3502 sbírky nejv. s.). Nemůže-li však ani valná hromada zvrátiti původní usnesení na likvidaci družstva, která ostatně byla již skončena, nemohou tak učiniti ani jednotliví členové.

Pokud jde o výmaz firmy po skončení likvidace, zaujal rekursní soud v podstatě správné stanovisko, zdůrazniv zejména, že lze k výmazu přistoupiti ihned, jakmile je prokázáno uspokojení věřitelů. Otázkou, zdali tomu tak bylo i v tomto případě, bude se rejstříkovému soudu zvláště zabývatí.

V ostatním stačí poukázati k důvodům napadeného usnesení, které nebyly dovolací stížností vyvráceny.

Dovolací stížnost není odůvodněna a nemohlo jí býti vyhověno.

-r.

Vede-li se protokolovaný podnik obchodní kupce jednotlivce dále na účet pozůstalosti dědicem, jemuž svěřena její správa, může věřitel žalovati přímo firmu a nikoliv pozůstalost.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 15. prosince 1928 Rv I. 804/28. Krajský soud v Plzni Ck IV. a 80/27.)

Žalobě vznesené proti formě protokolované, jejíž samojitel zemřel a již vede dále pozůstalá vdova za pozůstalost, kteréž vdově žaloba byla doručena, o zaplacení částky 10.000 Kč bylo v nižších stolicích vyhověno.

Nejvyšší soud rozsudek potvrdil dovolání strany žalované z těchto důvodů nevyhověv:

Dovolání, vytykající nesprávné právní posouzení, nelze přiznati oprávněnosti, neboť odvolací soud posoudil věc po právní stránce úplně správně.

Zemřel-li majitel obchodního podniku, tvoří tento ovšem část pozůstalostního jmění a nechce-li věřitel zůstavitelův vyčkati odevzdání pozůstalosti, může svoje nároky uplatňovati proti pozůstalosti. Vede-li se však obchodní podnik dále na účet pozůstalosti pod starou firmou, jak tomu jest v tomto předmětném případě, byla žalobkyně také oprávněna žálovati tuto firmu. Tím, že v obchodním rejstříku bylo poznamenáno, že majitel firmy zemřel a že po dobu projednání pozůstalosti spravuje tuto a zastupuje firmu jeho vdova Josefa X., firma nijak nezanikla, a naopak bylo tím projevováno, že firma trvá dále po dobu pozůstalostního řízení (Srov. Komentář, Staub Pisko č. 22. Dr. O. Pisko »Das Unternehmen« § 9; Dr. Jar. Švamberk »Právo firemní« str. 51; Grünhuts Zeitschrift sv. 32, str. 471.) Nelze tudíž nahlížeti, že by žalobce nebyl oprávněn žalovati firmu.

Mylný právní názor dovolatelčin není také nijak ospravedlněn rozhodnutími, jichž se žalovaná dovolává, neboť z nich nevyplývá, že by za předpokladů, jak byly zde zjištěny, nemohla býti žalována firma zemřelého majetníka. Poněvadž firma jest jen jméno obchodníka (čl. 15 obch. zák.) a žaloba vlastně směřuje proti pozůstalosti zemřelého majetníka, jest samozřejmé, že žalobkyně může žádati uspokojení jen do výše pozůstalého jmění. Bylo by však zbytečné žádati, aby to také poято bylo do žalobního návrhu.

Dovolací důvod č. 4 § 503 c. ř. s. není proto opodstatněn a dovolání musilo se minouti s úspěchem.

-r.

Vlastník vymáhající na detentoru vydání věci, na kteréž si tento osobuje nabytí zástavního práva jinou osobou zřízeného, musí prokázati **obmyslnost** žalovaného při nabytí držby věci.

Otázka poctivosti případně obmyslnosti jest otázkou právní a jest ji vyřešiti ze zjištěných okolností ve věcech obchodních na podkladě předpisu § 326 obč. z., dle kterého již pouhá **pochybnost** držitele při nabytí držby (zástavy) činí držení jeho obmyslným.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 21. prosince 1928 Rv I 727/28. Krajský soud v Písku Ck I 24/27.)

Žalobě Antonie Z. proti spořitelně X o vydání vkladní knížky a zaplacení 18.000 Kč bylo ve všech stolicích vyhověno.

Z důvodů nejvyššího soudu:

Dovolání, opřené toliko o dovolací důvod č. 4 § 503 c. ř. s. není opodstatněno.

Podle nesporného skutkového stavu věci, nižšími soudy zjištěného, který se stal podle § 498 a 513 c. ř. s. závazným i pro dovolací soud, nebyv ani odvoláním ani dovoláním napaden, započala žalovaná k příkazu žalobkyně za její peníze cenné papíry v ceně 152.550 Kč, které pak žalobkyně dala jako své vlastnictví, což bylo žalované známo, do úschovy k žalované, kdež byly uloženy na depositní list č. 700, znějící na jméno X a jsou tam dosud uloženy.

Proti vlastnické žalobě (§ 366 obč. z.), kterou se domáhá žalobkyně vydání uvedené depositní knížky a zaplacení splatných úroků z cenných papírů, hájí se žalovaná obranou, vrcholící v tom, že žalovaná nabyla na cenných papírech, uložných na uvedenou vkladní knížku zástavního práva a je jejich poctivou držitelkou, obdrževši je do zástavy od Františka B., zetě žalobkyně.

Ve sporu jde jediné o otázku, zda lze žalovanou považovati za poctivou držitelku zástavy, či zda držení její bylo obmyslné, jak namítá žalobkyně. Neboť ať se již obrana žalované posuzuje s hlediska § 367 obč. z. anebo s hlediska čl. 306 obch. z., vždy jest příznivý výsledek její závislý na rozřešení otázky, zda lze žalovanou spořitelnu pokládati za poctivého držitele zástavy, či nikoli, při čemž jest míti na zřeteli, že poctivost, případně obmyslnost držitele musí býti dána v době nabytí držení. (Stubenrauch str. 459, Staub Pisko, Komentář ku čl. 306 obch. z.)

Namítá-li žalobkyně, že držení žalované bylo obmyslné, náleželo jí, aby prokázala, že tomu tak jest, když se podle § 328 obč. z. má v pochybnosti za to, že držení je bezelstné. (Srov. Stubenrauch str. 397.)

Otázka poctivosti, případně obmyslnosti držení, jest otázkou právní (srov. Neumann str. 1500) a jest ji vyřešiti ze zjištěných okolností na podkladě předpisu § 326 obč. z., když obchodní zákon sám nemá ustanovení, otázky té se týkající.

Nižší soudy zodpověděly záporně otázku, zda žalovaná byla poctivou držitelkou, a je s nimi souhlasiti.

Podle § 326 obč. z. ve spojení s § 368 obč. z. činí již pouhá pochybnost držitele, »že se může z okolností domnívati«, »že mohl míti z jiných okolností důvodné podezření«, držení jeho obmyslným, jde-li o věc patřící jiné osobě. (Viz Stubenrauch str. 396.)

Uvážili-li se nyní, že žalovaná věděla v době, když František B. složil u ní dne 4. září 1924 ku krytí úvěru své firmy depositní knížku, vystavenou žalovanou spořitelnou žalobkyni na složené u ní cenné papíry v ceně 152.550 Kč, že cenné papíry, uložené u ní na onu depositní knížku, jsou vlastnictvím žalobkyně a dále že František B. složil depositní knížku u žalované, aniž předložil k tomu nějaké zmocnění vlastníci deposita anebo tvrdil (neboť že by tomu tak bylo, žalovaná neuvedla), že jest zmocněncem žalobkyně, tu, i když se přihlíží k ustanovením řádu žalované spořitelny, dle něhož spořitelna není povinna zkoumati ani totožnost osoby ani její oprávněnost ku přijetí deposita, nelze se ubrániti dojmu, že žalované musila vzniknouti, právě že věděla, kdo jest pravým vlastníkem deposita a že složitelem depositní knížky byl, jak žalovaná sama tvrdí, její dlužník, který dosud nekryl úvěrové povinnosti ohledně úvěru jemu žalovanou poskytnutého, pochybnost, případně mohla míti důvodné podezření o tom, že jde ohledně depositní knížky o cizí věc a že také neměla pravděpodobného důvodu pro to, by mohla věřiti, že složitel depositní knížky jedná se souhlasem vlastníkovým. Vznik tohoto podezření musila u žalované vyvolati také okolnost, že František B. jako

žef žalobkyně mlčel a netvrdil, skládaje depositní knížku, že činí tak jménem žalobkyně, své tchýně. Že jest názor tento správný, dotvrzuje další okolnost, že žalovaná si dala vystaviti prohlášení od manžela žalobkyně a nikoli od ní přímo. Vždyť byla-li žalovaná v dobré víře ohledně nabytí depositní knížky, nebylo jí třeba nějakého ještě souhlasu, zvláště ne souhlasu manžela žalobkyně, který jí tento dal svým prohlášením. K požadování takového souhlasu mohla žalovaná po lhouti jedině její pochybnost o tom, zda nejde ohledně depositní knížky o cizí věc a další pochybnost, zda nabyta držení cenných papírů se souhlasem vlastníka. Je-li tomu tak, nelze žalovanou považovati za poctivého držitele a nelze říci, že by odvolací soud věc nesprávně posoudil, když potvrdil rozsudek prvního soudu žalobě vyhovující.

Dovolání bylo tudíž úspěch odepřítí.

-r.

Při nabytí firmy dědictvím mohou dědicové dosíci protokolace firmy své pod zněním firmy zůstavitelovy jen tehdy, když již zůstavitel platil výdělkovou daň ve výši k protokolaci požadované; okolnost, že jim později taková daň byla předepsána, nestačí.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 15. února 1929 R I 1017/28. Krajský soud v Chebu Firm 1528/28.)

Dědicové po Janu S. ohlásili firmu k zápisu do obchodního rejstříku se zněním jména zůstavitele Jana S.

Zápis firmy »Jan S.« byl jim rejstříkovým soudem odepřen, jelikož Jan S. bývalý vlastník firmy nebyl kupcem plného práva, totiž neplatil takovou daň, jaká jest předepsána ke protokolování firmy.

Stížnosti žadatelů (dvou synů zůstavitelových) rekursní soud z těchto důvodů nevyhověl: Jest správné, že právní existence firmy není závislá na její protokolaci a že při nabytí firmy dědictvím další vedení firmy podle čl. 22 obch. z. je přípustno, i když firma protokolována nebyla.

To platí však jen tehdy, když u předchozího majitele firmy stávaly podmínky protokolační povinnosti, totiž provozování obchodu a placení daně výdělkové ve výši stanovené § 7 uvoz. zák. k obch. zák.

Tato poslednější podmínka ohledně Jana S., jenž prohlášen byl usnesením krajského soudu v Chebu ze dne 9. prosince 1929 M 42/25 za mrtva dnem 17. února 1917, dána není.

Úředním vysvědčením berní správy jest zjištěno, že Jan S. platil v roce 1913 menší výdělkovou daň než se k protokolaci požaduje a že daň jeho nedosáhla minima v § 7 uv. zák. k obch. z. stanoveného přede dnem 17. února 1917, kterýž den stanoven byl jako den jeho úmrtí.

Na tom ničeho nemění okolnost, že od roku 1922 předepsáno bylo na daní výdělkové již 200 Kč, poněvadž tento předpis netýká se již zemřelého Jana S., nýbrž jeho právních nástupců, ohledně jejichž protokolační povinnosti jest tento předpis směrodatný. Poněvadž Jan S. právo na firmu neměl, nejša plnoprávním obchodníkem, nemůže jeho firma do rejstříku obchodního býti zapsána.

Nejvyšší soud dovolací stížnosti nevyhověl. Odůvodnění: Není tu podmínek § 16 nesp. pat. a dodává se: Stěžovatelé se neprávem dovolávají §u 531 obč. z. Pozůstalost jest souhrn práv a závazků zůstavitelových, pokud se nezakládají na poměrech pouze osobních. Aby tedy dědicové po Janu S. mohli vésti jeho firmu, byl by musil Jan S. před svým úmrtím — pokud se týče před 17. únorem 1917, kterýžto den ve smyslu usnesení krajského soudu v Chebu ze dne 9. prosince 1926 M 42/25 nepřežil, nabytí práva k firmě. Té doby však podle zjištění Jan S. neplatil výdělkovou daň podmiňující protokolaci, nenabyl proto ani práva k vedení firmy a nemohou jeho právní nástupci po rozumu čl. 22 obch. z. vésti jeho d o s a v a d n í firmu.

Pozdější vyšší daň výdělková nemohla býti již vyměřena Janu S., nýbrž jen jeho pozůstalosti, pokud se týče těch, kteří vedli závod dále a jen ti mohou býti také zapsáni do obchodního rejstříku, ovšem pod firmou n o v o u, odpovídající zákoným předpisům.

-r.

Přihlásil se universální dědic k pozůstalosti výmínečně, lze proti němu, pokud pozůstalost nebyla odevzdána, pro dluh pozůstalosti vésti exekuci jen na jmění pozůstalosti, avšak po odevzdání pozůstalosti (po vydání odevzdací listiny) i na vlastní jmění dědicovo.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 1. března 1929 R I 82/29. Krajský soud v Kutné Hoře Ck II a 182/25.)

A žaloval pozůstalost Bovu o zaplacení 8000 Kč. K pozůstalosti té přihlásila se na základě testamentu, avšak výmínečně, tedy s dobrodíním inventáře Cová, která pozůstalost ve sporu také zastupovala. Pozůstalost byla k zaplacení odsouzena, a když rozsudek vešel v moc práva a pozůstalost byla Cové odevzdána a odevzdací listina také již vydána, podal A návrh exekucní přímo proti Cové na zabavení 1/3 jejího sluzného, které pobírá jako soukromá úřednice, pokud sluzné její 6000 Kč převyšuje. K exekucnímu svému návrhu přiložil mimo exekucní titul, znějící proti pozůstalosti, ještě také odevzdací listinu k průkazu, že závazek přešel na Covou.

První soud exekuci povolil. K rekursu strany povinné soud rekursní změnil usnesení exekuci povolující v ten rozum, že návrh na povolení exekuce zamítá, jelikož prý nevede se exekuce na pozůstalostní jmění, nýbrž na osobní jmění dědičky a to by bylo prý možno, jen kdyby se byla přihlásila bezvýmínečně, ona však, přihlásivši se výmínečně, jeví se zavázanou jen pokud pozůstalost stačí.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu a obnovil usnesení prvního soudu.

Odůvodnění: Není sporu, že pozůstalost odevzdána byla Cové jako universální dědičce, jež se k ní přihlásila, z poslední vůle výmínečně.

Není pochyby o tom, že odevzdáním pozůstalosti po Bovi povinné straně (Cové) jako přihlášené dědičce nastal na straně dlužníkově případ universální sukcese prokázané podle § 9 ex. ř. veřejnou listinou totiž odevzdací listinou.

Otázkou je, jak se utvářela věc pro vymáhajícího věřitele, jenž si vymohl exekucní titul proti dlužníku, právnímu předchůdci to dědičce, přihlásil-li se tento k pozůstalosti výmínečně.

Podle § 802 obč. z. je dědic, který nastoupil v pozůstalost s výhradou právního dobrodíní soupisu, zavázán věřitelům jen potud, pokud pozůstalost stačí. Lze proto proti takovému dědiči, pokud pozůstalost není odevzdána, povolití exekuci jen na jmění pozůstalostní. Z ustanovení §§ 547, 548, 550, 797, 801, 802 a 821 obč. z. však vyplývá, že od okamžiku, kdy dědiči takovému byla pozůstalost odevzdána, lze vésti pro dluh zůstavitelův exekuci na vlastní jmění tohoto dědiče, neboť od tohoto okamžiku jest jej považovati za osobního dlužníka vůči pozůstalostním věřitelům, ježto po odevzdání tvoří pozůstalostní jmění část vlastního jmění dědicova, kterým je tento oprávněn volně nakládati. Ručí proto dědic takový po odevzdání pozůstalosti i vlastním jměním, ovšem zase jen potud, pokud pozůstalost stačí. Ježto taková poznámka je v usnesení exekuci povolujícím nemožná, lze námitku, že a pokud je již pozůstalost vyčerpána výlohami a dluhy, uplatnití toliko cestou pořadu práva, ať již žalobou podle § 35 neb § 86 ex. ř. (Rozh. bývalého vídeňského nejv. s. číslo 2253 H. U. n. ř.)

Z úvah těch bylo, vyhovujíc dovolacímu rekursu, uznati, jak se stalo.

-r.

I na zadrželé sluzné soukromého úředníka lze povolití exekuci jen tím způsobem, že se povolí zabavení jedné třetiny s tím, že volným zůstatí musí roční příjem 6000 Kč.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 7. března 1929 čj. R I 89/29. Krajský soud v Chrudimi Cw 42/22.)

První soud povolil vymáhajícímu věřiteli k dobytí jeho pohledávky per 60.000 Kč s přísl. exekuci zabavením pohledávky ze sluzného a remunerace, pokud 6000 Kč ročně přesahuje bez omezení, jelikož věřitel o návrhu exekucním udal, že jedná se o sluzné a remuneraci zadrželou za uplynulý již čas, které žalobou dlužník vymáhá proti zaměstnavateli svému.

Rekursu dlužníkovu soud stolice druhé částečně vyhověl a naříkané usnesení potud změnil, že povolil exekuci zabavením sluzného a remunerace jen na jednu třetinu jejich s tím, že volným z nich musí zůstatí roční příjem 6000 Kč.

Dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele nebylo vyhověno. Důvody nejvyššího soudu:

Podle jasného znění §u 1 zákona ze dne 15. dubna 1920 č. 314 Sb. z. a n. jest exekuce na služební platy zaměstnanců ve službách soukromých omezena toliko na třetinu služebního platu, při čemž musí dlužníku vždy zůstatí volným roční příjem 6000 Kč — nejde-li o vymáhání výživného (§ 1 odst. 2. cit. zák.).

Při tom nečiní zákon rozdílu mezi služebním platem běžným a zadrželým a nesejde na tom, že v tomto případě povinný domáhá se s p o r e m na svém zaměstnavateli služebního

platu již dospělého, nýbrž stačí, že předmětem exekuce je nesporně služné povinného a remunerace, náležející mu ze služebního poměru, kterýžto právní důvod vymáhající věřitelka v exekučním návrhu ze dne 28. prosince 1928 výslovně uvedla.

Kdyby byl správným názor stěžovatelčin, že jen služební platy běžné požívají ochrany zákona č. 314/1920 Sb. z. a n. mohli by zaměstnavatelé ve shodě s věřiteli dužníka snadno obcházeti zákon tím, že by splatné služné zaměstnanci prostě zadrželi a taktó umožnili věřiteli neomezeně exekuční zabavení služebního platu, což by se zjevně přičilo zákonnému ustanovení §u 1 cit. zák. i ochraně jím dlužníku zajištěné.

Stěžovatelka nemůže se dovolávat pro svůj názor ani zákonů platných před působností zákona č. 314 z roku 1920, ani vývodů komentáře Neumannova k exekučnímu řádu z roku 1906 k těmto zákonům, poněvadž §em 6 zákona č. 314 z roku 1920 byly zrušeny dřívější zákony a nařízení, odporující předpisům tohoto zákona.

Bylo proto dovolací rekurs jako nedůvodný zamítnouti.

—r.

SPOLKOVÉ ZPRÁVY

Odbor »Praha«.

Valná hromada odboru »Praha« Spolku notářů čsl. konala se dne 27. dubna 1929 ve spolkové místnosti hotelu »U Bumbříčka« v Praze I., Národní tř. č. 9.

Valnou hromadu zahájil starosta odboru pan notář Dr. Václav Černý. Zprávu výroční přednesla jednatelka Dr. Anděla Kozáková, ukončivši ji vyzváním přítomných, aby spolupráce ve spolku se účastnili a buď sami, anebo v kruhu svých kolegů působili k tomu, aby pro příští období zajištěn byl dostatečný počet přednášek. Zpráva výroční byla se schválením vzata na vědomí.

Zprávu pokladní přednesl pokladník odboru pan notář Otakar Vlach a zprávu přehližitele účtů za omluvivšího se notáře Vojtěcha Jiřika pan notář Krajíček. Dle zprávy pokladniční, která se schválením byla vzata na vědomí, obnáší čisté jmění odboru Kč 3225.61. Vzhledem ke zprávě přehližitele účtů, bylo výboru jednomyslně uděleno absolutorium. K návrhu pana notáře Otakara Vlacha bylo věnováno 1000 Kč stavebnímu fondu založenému panem prezidentem Drem Čulíkem k vybudování stavovského domu.

Při volbách, které byly vykonány aklaací, zvolen byl starostou spolku opětně pan notář Dr. Václav Černý v Říčanech, do výboru notáři: Dr. Jaroslav Heinitz, Jan Krajíček, Josef Křen, Dr. Hugo Patsch, Dr. Jaroslav Ponec, Otakar Vlach, ze stavu kandidátů notářství: Dr. František Janatka, Dr. Karel Kopecký, Dr. Anděla Kozáková, Dr. Josef Šebek a JUC. Ferdinand Vojtěk, náhradníky kandidáti: Dr. Antonín Černý a Jaroslav Marek, přehližitelem účtů pan notář Stanislav Pavlíček. Členský příspěvek pro rok 1929 stanoven v dosavadní výši 10 Kč ročně pro notáře; členství kandidátů jest bezplatné.

Po vyčerpání pořadu přistoupeno k přednášce pana notáře Dra Hugo Patsche z Ústí n. OrL. na thema »Judikatura ve věcech finančních vzhledem ke společnostem s r. o.« Kdo měl příležitost býti již někdy přítomen přednášce pana Dra Patsche, nepřekvapí se tím, řekneme-li, že jeho pojednání bylo jedním z nejzajímavějších přednášek odborem konaných. Pan přednášející osvědčil opětně svoje neobyčejné znalosti ve věcech finančních a skvělou formou spíše rozhovoru než přednášky probral zajímavé a velmi aktuální thema o daňových věcech, týkajících se společností s r. o. Živý zájem, s jakým byla přednáška vyslechnuta, a debata, již účastníci se téměř všichni přítomní, svědčí tomu, jak aktuální thema pan přednášející si vybral, a jak způsobem jemu vlastním dovedl upoutati pozornost přítomných. Na požádání pana starosty Dra Černého, který panu přednášejícímu poděkoval vřele za jeho krásnou přednášku, slíbil jí pan Dr. Patsch v Českém Právu uveřejniti.

Touto přednáškou ukončeno bylo jarní období 1929. Příští měsíční schůze počnou opět v říjnu a bylo by si přát, aby účast na nich byla co nejhojnější.

Odbor »Plzeň«.

Měsíční schůze odboru »Plzeň« Spolku notářů československých konala se dne 14. dubna, místo proponovaného data 21. dubna, aby nekolidovala s valnou hromadou Spolku kandidátů notářství.

Na schůzi, četně navštívené, bylo konstatováno, že odbor pevně zakotvil, nejen mezi kolegy české národnosti, nýbrž také u kolegů německých, kteří přihlásili se za jeho členy.

Program schůze »Poplatková ustanovení důležitá pro notáře«, splněn byl tak, že ve formě rozpravy, zahájené pozvaným p. vrch. fin. radou v. v. J. Weisskopffem, bývalým čelným úředníkem poplatkového oboru zdejšího fin. ředitelství, probírány byly některé abstraktní a konkrétní příklady z oboru poplatkového, také stížnosti, tlumočené v článku »Poplatková úskalí« v březnovém čísle Českého Práva. Přes to, že jedná se snad v mnoha případech jen o zjevy přechodné, zaviněné často tím, že z nedostatku cvičených sil konceptních bývají k revisím používány síly necvičené, někdy i nekonceptní, jež pak nevykládají dosti přesně ustanovení zákonná, došla přec jen schůze k názoru, že v mnoha případech bylo by nebezpečno, aby ne snad proti — ale ve dle zákona ustálila se určitá, stavu notářskému resp. právním zástupcům vůbec, nepříznivá praxe — a že by proto bylo záhodno včas zahájit kroky k tomu, aby bylo zaujato v některých případech jednotné stanovisko, buď autentickým výkladem norem již stávajících, neb — tam, kde praxe může zastávat názory různé — vydáním nových norem jednotných.

Některé požadavky odboru byly formulovány přesně již ve schůzi samé, jiné budou pak projednány v některé ze schůzí příštích.

Jelikož v předchozích schůzích bylo podáno několik dotazů na různé praxe obvodových úřadoven Státního úřadu pozemkového, kde rovněž naráží notář v praxi na různé nejasnosti, práci velmi stěžující, bylo usneseno na příští pravidelné měsíční schůzi vyzádati si obdobného referátu čelného konceptního úředníka St. P. Ú. — aby i v těchto nejasnostech přímým jednáním mohlo býti docíleno dohody.

Panu vrch. fin. radovi J. Weisskopffovi byl vzdán schůzi za jeho laskavost, s níž podjal se referátu a vysvětlivek, vřelý dík.

Odbor »Brno«.

Měsíční schůzka odboru »Brno« Spolku notářů čsl. konala se v místnostech Notářské komory v Brně dne 14. března 1929 za četné účasti notářů i kandidátů.

Notář Dr. Kotěra pojednal v obšírné přednášce o postupu v řízení pozůstalostním, pokud se jedná o zjišťování dědiců, hlavně s ohledem na případnou reformu řízení.

K tomu slouží zápis úmrtí, uvědomování a vyzývání domnělých dědiců k přihlášce a pak pátrání ve smyslu § 77 odst. 2, §§ 128 a 131 nesp. pat. Vytknuto, že zjišťování dědiců v zápisu úmrtím jest všeobecně neúplné, což nutno přičísti neinformovanosti a stálému střídání v obecních úřadech.

V uvědomování domnělých dědiců naráží se na neúplnost zákona. Ten zná jen uvědomění se současným vyzváním k přihlášce. Nutným jest v praxi zavést i prosté uvědomění, tedy bez vyzývání a bez obesílání, hlavně v případech, kdy jest po ruce formálně správný a pozůstalost vyčerpávající testament, pak pro uvědomění dědiců nepominutelných.

Na to rozebral přednášející zevrubně jednotlivé případy, nastupující dle § 77 odst. 2, §§ 128 a 131 nesp. pat. s ohledem na preklusi dle § 120. Upozornil na rozpory a nutnost sjednocení pro všechny tyto případy.

Nutným se jeví zřizování jednotného opatrovníka ve všech případech, jemuž přísluší vždy též cura bonorum, větší zveřejňování ediktu, jakož i zkrácení lhůty jeho.

V nastalé debatě, již se velice živě účastnili i pp. kandidáti, pojednáno hlavně o tom, jak postupovati v případech, kdy pozůstalost odevzdána dle §§ 77 odst. 2 vojnu, o němž se dodatečně zjistilo, že zůstavitele nepřežil. Referující vycházel od zásady, že nutno jest odevzdání jako zmatečné zrušiti a jmění odevzdati dodatečně v pozůstalosti původní. Většina účastníků hájila zásadu, že majetek jest právoplatně odevzdán, patří do pozůstalosti tohoto vojna a má se odevzdati jeho dědicům, dědicům pozůstalosti prvé pak, že přísluší toliko žalobní nárok dle § 823 obč. z.

Notář Dr. Zvěřina přednesl tento praktický případ: Manželka ustanovila za svého dědice svého manžela se závazkem, že po jeho smrti případně jak její, tak i jeho majetek čtyřem dcerám (dvě plnorodé a dvě polorodé).

Manžel při projednání pozůstalosti na to přistoupil, pozůstalé, dosud společně nemovitosti připsány zcela poz. manželu a na celých poznamenána substituce pro tyto čtyry dcery. Nehledě ani k tomu, že poz. manžel se pokusil novou poslední vůlí odkázati svou polovinu jediné svým dvěma dcerám, nastala otázka, jak postupovati v pozůstalostním řízení tohoto manžela.

Vysloven názor, že v pozůstalosti manželově se musí celé jeho jmění zjistit a jako massa substituční vyloučit, a pak do datečně odevzdat ve smyslu § 26 nesp. patentu v pozůstalosti první, protože poz. manžel svého času za to, že se stal dědicem, zvětšil substituční massu i o svůj majetek.

Schůzka byla ukončena po projednání jiných velice zajímavých praktických případů.
Dr. K.

Spolek čsl. kandidátů notářství.

X. jubilejní řádná valná hromada Spolku československých kandidátů notářství konala se v obecním domě v Praze dne 21. dubna 1929 a účastnilo se jí 37 kolegů z Čech, Moravy i Slovenska; plnomocníky zastoupeno bylo dalších 5 kolegů. Po zahájení schůze starostou kol. Drem Fr. Janatku byl k návrhu téhož dle zachovávaného obyčeje zvolen předsedou valné hromady moravský kolega Dr. Stanislav Bílek, první místostarosta spolku, jenž srdečně přivítal všechny přítomné, zejména též vzácného hosta pana odborového radu Dra Pražáka z ministerstva unifikací; omluvili se pp. sekční chef Dr. Roubíček, ministerští radové Mrština a Schrotz, za pražskou Notářskou komoru pp. prezident Dr. Čulík a viceprezident Dr. Král, za Spolek notářů československých starosta Dr. Svoboda, prezident Notářské komory brněnské p. notář Tesař, prezident Notářské komory olomoucké p. notář Dr. Togner, dále pp. notáři Kovář, Dr. Kubr, Dr. Ponec, Schlumperger, Dr. Vodstrčil a Dr. Zmek, z kolegů Kössl, Šimek, Dr. Klán, Dr. Rozsival, Dr. Skřivánek, Dr. Liska, Dr. Podhajský, Dr. Háb, a jiní.

Vzletným proslovem zdůraznil předseda význam této jubilejní valné hromady, vzpomenuv desetiletého trvání spolku v osvobozené vlasti, vděčně připomenuv zásluhy všech našich znamenitých mužů, stojících v čele naší mladé republiky, na prvním místě ovšem skvělého presidenta T. G. Masaryka, jichž zásluhou stala se naše vlast ostrovem pořádku v bouřici a kvásici střední Evropě a kteří tak dali možnost klidného života a vývoje všem složkám našeho národního života politického i hospodářského, tedy i nám kandidátům notářství.

Vřelou vzpomínku věnoval kolega předseda i všem kolegům, jimž nebylo dopřáno dočkat se tohoto významného dne, zejména význačným stavovským pracovníkům kol. Poslušnému a Skrovnému, dále kolegům Janu Říhovi, Jaroslavu Stráskému, Dru Jaroslavu Tichému, Žakavcovi, z Moravy kol. Zapletalovi a Břeskovi; jich památku uctili všichni přítomní povstáním.

K výzvě předsedově přednesl pak starosta kol. Dr. F. Janatka stručnou historii spolkového života v Čechách, zdůrazniv boj za dosažení sobotního odpoledního klidu, úpravu služebních poměrů návrhem kolektivní smlouvy, kteráž sice přijata nebyla, ale přece Spolkem notářů čsl. doporučena všem pp. notářům k dodržování, platy tam co minimální uvedené se zásadně dodržují a tvoří tak materiální podklad naší existence, dále usilování o zřízení nových notářských míst, jež skutečně byla zřízena na př. v Kolíně, Lounech, Mělníku, Pardubicích a j., a osvědčila se vesměs jako velmi dobrá, dále několik memorand ve věci započtení vojenské služby válečné do přípravné praxe, jejichž výsledek byl sice negativní, přece však měl za následek částečnou stabilizaci pořadí, nutný to předpoklad pro zařizování osobních poměrů kandidátů, pak několik případů zprostředkování ve sporech kandidátů s jich zaměstnavateli-notáři, jakož i chránění členů v podobných případech, jež skončily vždy uspokojivě; při obsazování míst notářských zakročováno vždy o přednost žadatelům ze stavu notářského před uchazeči cizími, rovněž tak i při obstarávání substitucí, bojováno proti černé praxi, docíleno stavovského usnesení Spolku notářů československých na valné hromadě konané dne 14. října 1928, dle něhož jest stavovskou povinností každého člena Spolku notářů nepřijímati za kandidáty žadatelů s praxí cizí, do naší praxe započítatelnou, delší tří let; sledována činnost zákonodárná, pracováno zejména za zlepšení poměrů kandidátských v osnově nového notářského řádu, dále v oboru

sociálního pojištění, pracováno ve stálém styku s notářskými komorami, Spolkem notářů čsl., časopisem České Právo, kol. Jednotou kandidátů advokacie v otázkách pro oba stavy obdobných, Konfederací duševních pracovníků R. Č. S. atd.

Předseda přednesl pak sám retrospektivní zprávu o činnosti spolku na Moravě, jež nesla se celkem stejným směrem jako v Čechách, zejména v otázce úpravy platových poměrů a zřízení nových míst notářských, vedle toho však značnou měrou též v otázkách národnostních.

Letos poprvé uvedl se sympatickým přednesem o poměrech na Slovensku tamější kolega Dr. Rudolf Pótfay ze Šamorýnu, jenž jménem slovenských kolegů srdečnými slovy přítomně pozdravil, nabídl se nám ke spolupráci a jehož přednes byl vyslechnut s velikým zájmem.

Zápis o minulé valné hromadě nebyl k návrhu kol. Dr. Řezáče čten.

Zprávy za uplynulý správní rok přednesli kolegové jednatel Dr. Dvořák, pokladník Galuška a kondiční referent Dr. F. Janatka, za Moravu Dr. Bílek, Dr. Bláha a Dr. Togner; zprávy ty byly vesměs jednomyslně schváleny, a k návrhu revisorů kol. Doška a Dra Tobka uděleno výboru za uplynulý správní rok absolutorium.

Kol. starosta Dr. F. Janatka probral pak stručně osnovu nového notářského řádu, dotknuv se zejména úpravy poměrů kandidátských a srovnav dosažené výhody a zlepšení se stavem dosavadním; připomenul, že po známém rozhodnutí nejvyššího správního soudu ze dne 18. března 1929 č. 5468/29 jest zdůvodněna naděje, že osnova přijde ještě do podzimního zasedání Národního shromáždění. Vděčně poděkoval všem činitelům jak z kruhů univerzitních, ministerstev spravedlnosti a unifikací, tak i z kruhů notářských, kteří s velikou laskavostí a vzácným porozuměním při sdělávání osnovy vycházeli našim oprávněným požadavkům vstříc. Zpráva ta byla všemi přítomnými vděčně kvitována a jednomyslně schválena.

V otázce návrhu na zřízení nových notářských míst bylo po obsáhném a statisticky i věcně přesně zdůvodněném referátu kolegy druhého místostarosty Dra Gregory a po debatě přítomných usneseno jednomyslně přikázati věc tuto výboru a udělena mu k dalšímu jednání v tomto směru plná moc.

Členský příspěvek stanoven k návrhu pokladníkovi opětně částkou 20 Kč ročně.

Volby funkcionářů byly provedeny k návrhu kol. Dra Tognera, jednomyslně přijatému, aklamací, a zvoleni: starostou opětně kol. Dr. Frant. Janatka, místostarosty kol. Dr. Stanislav Bílek a Dr. Miloš Gregora. Členy výboru z Čech kol. Dr. Jan Dvořák, Dr. Josef Šebek, Bohumil Galuška, Václav Macas a Ferdinand Vojtík, z Moravy kol. Dr. Antonín Bláha, Dr. Richard Togner a Dr. František Skřivánek; náhradníky z Čech kol. Dr. Antonín Černý a Dr. Josef Mošuta, z Moravy Josef Malý; revisorem účtů kol. Břetislav Došek; delegáty pro Notářskou komoru pražskou kol. Bohumil Galuška, Dr. Miloš Gregora a Ferdinand Vojtík; referentem pro České Právo kol. Ferd. Vojtík, pro Batkuv fond kol. Dr. Ant. Černý, a pro Slovensko a Podkarpatskou Rus kol. Dr. Miloš Gregora.

V rámci volných návrhů byly podány tři návrhy týkající se vesměs otázky započtení vojenské služby válečné do přípravné praxe notářské; vzhledem k tomu byly všechny tyto návrhy na návrh kol. Dra Motlíka projednávány současně. O věci rozpředla se živá debata, při níž celá věc byla podrobena zevrubně a věcně kritice a všechny důvody pro i proti byly náležitě zhodnoceny, načež na vyřízení všech tří návrhů a vůbec celé této věci byl přijat zprostředkující návrh kolegy vojáka Dra Vladimíra Řezáče, dle něhož: »Valná hromada uznává, že válečnou službu vojenskou před zápisem do seznamu kandidátů konanou do přípravné praxe notářské započítati nelze, avšak žádá opětně o to, aby při posuzování kvalifikace za stejných ostatních kvalifikačních předpokladů příslušné instance vzaly zřetel ke skutečně ztraceným létům válečným.« Proti tomuto návrhu nehlasoval nikdo.

Ježto jiných návrhů podáno nebylo, poděkoval kol. předseda všem účastníkům a prohlásil tuto zdařilou schůzi za ukončenou.

V ustavující výborové schůzi, kteráž se konala ihned po valné hromadě, byly funkce přiděleny členům výboru takto: jednatel jest kol. Dr. Jan Dvořák, kandidát notářství v Praze XI., Šlikova 11, pokladník kol. Bohumil Galuška, kandidát notářství v Praze X., čp. 5, a kondičním referentem kol. Dr. Frant. Janatka, kandidát notářství v Praze II., Spálená 9; všechny přípisy jednotlivých oborů agendy se týkající